

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/219/2020
Identifikačné číslo spisu:	1018200176
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1018200176.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. E. G., bývajúceho v R., I. XX, zastúpeného JUDr. Jánom Havlátom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rudnayovo nám. 1, proti žalovanej T. O., bývajúcej v R., D. X, zastúpenej JUDr. Ľuboslavom Kašubom, advokátom so sídlom v Bratislave, Na víšku 1, o zaplatenie 129 116 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 6 C 230/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júna 2019 sp. zn. 7 Co 2/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. júna 2016 č. k. 6 C 230/2012-265 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu 129.116,- eur spolu s príslušenstvom titulom náhrady škody. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 77 ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vecne tým, že žalobca preukázal iba jeden zo zákonných predpokladov na vznik nároku na ujmu podľa § 77 ods. 3 OSP, a to zánik alebo zrušenie predbežného opatrenia z iného dôvodu než, že návrhu bolo vyhovené alebo, že právo navrhovateľa bolo uspokojené. V odôvodnení poukázal na konanie na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 12/2010, kde súd pred začatím konania vo veci samej nariadil predbežné nariadenie podľa návrhu žalovanej, v zmysle ktorého zakázal žalobcovi nakladať so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 87/465 na pozemku parc. č. XXXX/X vinice o výmere 465 m² zapísaný na LV č. XXXX k. ú. H. (ďalej len „sporný pozemok“). Súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci samej o určenie čiastočnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 súd žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, pričom právoplatným skončením veci zaniklo aj predbežné opatrenie nariadené na návrh žalovanej. Zároveň poukázal na to, že žalobca mal v úmysle predat' sporný pozemok spolu s tzv. hlavným pozemkom spoločnosti PERLOVKA s.r.o. za cenu 434.500,- eur a za tým účelom uzatvoril dňa 12. decembra 2009 zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, pričom uvedený zámer

aj sčasti realizoval uzatvorením kúpnej zmluvy so zriadením záložného práva, ktorou previedol v celosti tzv. hlavný pozemok za cenu 373.600,- eur, následne však žalobca a spoločnosť PERLOVKA s.r.o. uzatvorili dohodu, na základe ktorej došlo k opätovnému zápisu žalobcu ako výlučného vlastníka hlavného pozemku. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal vznik ujmy ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou ujmovou a procesnými účinkami predbežného opatrenia. Žalobca nepreukázal, že došlo k zmenšeniu jeho majetku, nakoľko ku dňu rozhodnutia súdu bol aj naďalej vlastníkom predmetných nehnuteľností, s ktorými mal a má možnosť nakladať, tzn. aj predat' za cenu, ktorú mienil získať od spoločnosti PERLOVKA s.r.o., aj vyššiu, keď žalobca netvrdil, že by predmetné nehnuteľnosti stratili v dôsledku predbežného opatrenia na ich cene. Zároveň uviedol, že žalobca neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že ich hodnota je nižšia ako tá, za akú ich mienil previesť na spoločnosť PERLOVKA s.r.o., aby bolo možné konštatovať, že utrpel v dôsledku predmetného zákazu vyčíslenú ujmu predstavujúcu zisk, ktorý mu práve z tohto dôvodu ušiel. Súd prvej inštancie vyslovil, že by bolo v rozpore s princípmi súdneho konania priznať žalobcovi uplatňované právo na náhradu škody za daného stavu, keď nejde o podnikateľskú činnosť a nebolo preukázané, že prostriedky, ktoré mal žalobca získať, nemohol v tom čase použiť napr. na ďalšie potrebné podnikateľské investície súvisiace s jeho obvyklou činnosťou, v dôsledku čoho stratil zisk. Odhliadnuc od uvedeného súd prvej inštancie konštatoval absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 uzavretej medzi R. Z. a žalobcom v časti týkajúcej sa prevodu diel pre neurčitú vymedzeného predmetu prevodu. Nakoľko podiel na týchto dielach bol zahrnutý do kúpnej ceny, ktorá bola následne premietnutá do výpočtu uplatnenej náhrady škody, jej rozsah ani nemožno jednoznačne určiť, preto aj z tohto dôvodu ju súd prvej inštancie vyhodnotil ako nepreukázanú. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 OSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. júna 2019 sp. zn. 7 Co 2/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď uplatňovaný nárok posúdil ako nárok na náhradu škody podľa § 77 ods. 3 OSP v spojení s § 77 ods. 1 OSP a správne skúmal splnenie podmienok pre vyhovenie zodpovednosti za tvrdenú spôsobenú škodu. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v spore žalobca nepreukázal jednak vznik škody a tiež príčinnú súvislosť medzi účinkami nariadeného opatrenia a vznikom škody. Uviedol, že žalobca mal a má naďalej možnosť nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, t. j. získať predajom cenu, ktorú pôvodne mal dohodnutú so spoločnosťou PERLOVKA s.r.o. Odvolací súd konštatoval, že za daného skutkového stavu nemožno považovať uplatňovaný nárok vyčíslený ako rozdiel medzi nadobúdacou kúpnu cenou a cenou, za ktorú mal predmet kúpy podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve predat' spoločnosti PERLOVKA s.r.o. za škodu, ktorá mu mala vzniknúť, a to ani vo forme ušlého zisku. Žalobca totiž v tejto súvislosti nepreukázal, že v dôsledku zákazu nakladať so sporným pozemkom stratili predmetné nehnuteľnosti na ich cene, prípadne, že nehnuteľnosti (a diela) sa stali „nepredajné“, t. j. že bola definitívne zmarená žalobcova možnosť získať predpokladaný zisk z predaja nehnuteľností a diel. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie napriek absencii tvrdení zo strany žalovanej vecne nesprávne zamietol žalobu, odvolací súd uviedol, že žalovaná v spore namietala účelovosť podanej žaloby, ktorej cieľom bolo predovšetkým získanie nenáležitého finančného obohatenia sa žalobcu, účelovosť uzavretých zmlúv ako aj následných právnych úkonov. A preto pokiaľ žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno ohľadom tvrdeného vzniku škody a jej príčinnej súvislosti s účinkami predbežného opatrenia, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol. Odvolací súd ďalej ohľadom absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 konštatoval, že na uvedený záver súdu prvej inštancie nebolo dostatok podkladov, t. j. bol predčasný. Navyše, uvedené právne posúdenie bolo vykonané bez toho, aby bolo umožnené sporovým stranám tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska vysloveného právneho názoru, čiže v tejto časti išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie. Napokon sa odvolací súd nestotožnil s námietkou odvolateľa, že písomné vyhotovenie rozsudku je v extrémnom rozpore s vyhláseným rozsudkom na pojednávaní konanom 30. júna 2016, keďže ústne odôvodnenie vyhláseného rozsudku vyžaduje len stručné zhrnutie dôvodov a v danom prípade prvoinštančný súd odôvodnil zamietnutie žaloby podstatným záverom, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi účinkami predbežného opatrenia a vznikom škody. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1

Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) rozsiahle dovolanie, ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s námietkami žalobcu významnými pre rozhodnutie vo veci, pričom neuviedol, na základe akých tvrdení žalovanej a na základe akých úvah dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom vzniku škody, výšky škody a príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody. Ďalej uviedol, že žalovaná si v konaní nespĺnila zákonnú procesnú povinnosť tvrdiť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti na spochybnenie alebo vyvrátenie dôkladne uplatneného nároku žalobcu, pričom nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom spore. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na to, že odvolací súd napriek absencii tvrdení žalovanej vecne nesprávne potvrdil zamietnutie žaloby, a to vychádzajúc z neexistujúcich skutkových tvrdení a bez následného vykonaného dokazovania. Mal za to, že takýto postup súdov bol v rozpore s prejednávacou zásadou. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení rozsudku uviedol veľké množstvo nových dôvodov pre zamietnutie nároku žalobcu, ktoré neboli obsahom ústne vyhláseného rozsudku, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 219 CSP. Tiež namietal, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozpore s procesným predpisom a na základe takto nesprávne zisteného skutkového stavu vecne nesprávne rozhodol. Dovolateľ mal ďalej za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil predpoklady pre vznik škody, keď uviedol, že zo strany žalobcu nebolo preukázané zmenšenie jeho majetku, a tým nemohlo dôjsť ani k vzniku škody. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 319/2008 a 4 MCdo 23/2008 a uviedol, že na základe ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu legitímne očakával, že odvolací súd posúdi možnosť získať predpokladaný zisk z predaja nehnuteľnosti dojednaného so spoločnosťou PERLOVKA s.r.o. podľa zmluvy o budúcej zmluve ako zmarenú. Odvolací súd pri právnom posúdení veci neprihliadol na pravidelný chod vecí, za ktorého by žalobca bol dosiahol zisk predajom predmetných nehnuteľností. Dovolateľ ďalej vytkol súdom, že považovali ušlý zisk v danom prípade za skutočnú škodu, pričom konštantná judikatúra i teória jasne rozlišuje, čo je skutočná škoda a čo je ušlý zisk a aký je medzi nimi rozdiel. Zdôraznil, že charakter ušlého zisku môže mať i majetková ujma spočívajúca v nezväčšení majetkového stavu žalobcu ako poškodeného v súvislosti so zamýšľaným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, resp. v danom prípade v nedosiahnutí príjmu žalobcu z príležitostného prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vo výške rozdielu medzi predajnou cenou dojednanou predmetnou zmluvou o budúcej kúpnej zmluve a nadobúdacou cenou nehnuteľností v zmysle kúpnej zmluvy s R. Z.. Zároveň mal za to, že bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody, keďže spoločnosť PERLOVKA s.r.o. odstúpila od kúpnej zmluvy a od zmluvy o budúcej kúpnej zmluve práve z dôvodu právnych väd spôsobených nariadeným predbežným opatrením a súvisiaceho dôvodu neupotrebovateľnosti tzv. hlavného pozemku na určený účel. Dovolateľ na základe uvedeného konštatoval, že v konaní riadne preukázal vznik škody (ujmy) a príčinnú súvislosť medzi škodou (ujmou) a procesnými účinkami predbežného opatrenia, a tiež zánik predbežného opatrenia z iného dôvodu než, že návrhu bolo vyhovieť alebo že právo navrhovateľa bolo uspokojené. Preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu poukázala predovšetkým na neprípustnosť kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP a § 421 CSP. V súvislosti s výhradami žalobcu týkajúcimi sa nedostatočného vysporiadania sa odvolacieho súdu s jeho odvolacími námietkami uviedla, že v zmysle konštantnej judikatúry EŠLP nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, pričom aj z uznesení Ústavného súdu SR vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Žalovaná ďalej poukázala na to, že ústne odôvodnenie vyhláseného rozsudku vyžaduje len stručné zhrnutie dôvodov, ktoré viedli súd k rozhodnutiu, pričom v danom prípade sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu podstatnými pre meritórne rozhodnutie veci. Vo vzťahu k námietke žalobcu o nespĺnení jej zákonnej povinnosti tvrdiť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti konštatovala, že táto povinnosť patrí žalobcovi a v danom prípade bolo úlohou súdu prvej inštancie právne posúdiť či žalobca osvedčil základné zákonné predpoklady pre vznik nároku na

uplatnenú škodu. Napokon uviedla, že námietkou o nesprávnom posúdení nároku žalobcu o náhradu škody z titulu ušlého zisku, žalobca fakticky namietal nesprávne hodnotenie dôkazov zo strany súdu s tým, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo strany dožadovať sa ňou navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Žalovaná preto navrhla podané dovolanie odmietnuť, prípadne zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal riadne nevysporiadanie sa s jeho dovolacími námietkami významnými pre rozhodnutie vo veci a tiež nedostatočné odôvodnenie záveru, že neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania predpokladov pre vyvodenie zodpovednosti za spôsobenie ním tvrdenej škody. Ďalej namietal, že žalovaná si v konaní nesplnila zákonnú procesnú povinnosť tvrdiť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti a tým

neuniesla bremeno tvrdenia. Napokon súdu prvej inštancie vyčítal rozpor písomného vyhotovenia rozhodnutia s jeho ústnym odôvodnením v rámci vyhlásenia rozsudku a nesprávne zistený skutkový stav.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

17.1. Odvolací súd v nadväznosti na žalobcom uplatnený nárok skúmal splnenie podmienok pre vyhovenie zodpovednosti za tvrdenú spôsobenú škodu, pričom v odôvodnení, stotožňujúc sa so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobca nepreukázal nielen vznik škody ale ani príčinnú súvislosť medzi účinkami nariadeného opatrenia a vznikom škody. Uvedený záver dôsledne zdôvodnil, keď okrem iného uviedol, že žalobca mal a aj naďalej má možnosť s predmetnými nehnuteľnosťami nakladať, t. j.

získať predajom cenu, ktorú pôvodne mal dohodnúť so spoločnosťou PERLOVKA s.r.o. Dodal, že žalobca nepreukázal zmenšenie jeho majetku a nemožno konštatovať, že utrpel v dôsledku predbežného opatrenia vyčíslenú ujmu predstavujúcu zisk, ktorý mu práve z tohto dôvodu ušiel, keďže zároveň nepreukázal, že v dôsledku zákazu nakladať so sporným pozemkom stratili predmetné nehnuteľnosti na ich cene, prípadne, že bola definitívne zmarená žalobcova možnosť získať predpokladaný zisk z predaja nehnuteľností. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu navyše pripomenul, že predmetom žalobného nároku neboli náklady vynaložené v budúcnosti na novú predajnú činnosť, ani ušlý zisk vo forme úroku z omeškania, prípadne iného výnosu z kúpnej ceny, ktorú by žalobca získal predajom vecí. Odvolací súd sa zároveň dostatočne vysporiadal s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom absencie tvrdení zo strany žalovanej, keď konštatoval, že žalovaná v konaní namietala účelovosť podanej žaloby, ktorej cieľom bolo predovšetkým získanie nenáležitého finančného obohatenia žalobcu, účelovosť uzavretých zmlúv ako aj následných právnych úkonov. Z uvedeného dovodil, že bolo teda na žalobcovi, aby preukázal vznik škody a jej priamu príčinnú súvislosť s účinkami predbežného opatrenia. Keďže však žalobca toto dôkazné bremeno neunesol, odvolací súd vyhodnotil záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako správny. Odvolací súd sa ďalej riadne vysporiadal s vyslovenou absolútnou neplatnosťou kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 v časti týkajúcej sa prevodu vlastníctva k dielam, keď považoval záver súdu prvej inštancie za predčasný. Okrem iného uviedol, že v tejto časti išlo o prekvapivé rozhodnutie, nakoľko nebolo stranám umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska vysloveného právneho názoru. Súčasne poznamenal, že preukázanie existencie žalobcovho vlastníctva k prevádzaným dielam nemá žiaden vplyv na vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku. Napokon odvolací súd poskytol dostatočnú a jasnú odpoveď aj na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa extrémneho rozporu písomného vyhotovenia s vyhláseným rozsudkom, ktorú vyhodnotil ako neopodstatnenú s poukazom na to, že odvolacie námietky vo všeobecnosti vždy smerujú voči záverom súdu obsiahnutým v písomnom vyhotovení rozsudku, a teda nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu.

17.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z vyššie uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, najmä vo vzťahu k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom ohľadom dvoch podmienok zodpovednosti žalovanej za ním tvrdenú škodu - a to vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi účinkami nariadeného opatrenia a vznikom škody. Zároveň je z obsahu a štruktúry odôvodnenia zrejmé, že odvolací súd rozlišoval ušlý zisk ako samostatnú zložku nároku na náhradu škody. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolateľ ďalej namietal porušenie ustanovenia § 219 CSP pre rozpor obsahu ústne vyhláseného rozsudku súdu prvej inštancie s jeho písomným vyhotovením.

19. Podľa § 219 ods. 1 CSP rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Podľa § 219 ods. 4 CSP len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

19.1. Súd je povinný rozsudok vyhlásiť vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Povinnosť verejného vyhlásenia rozsudku v mene Slovenskej republiky vyplýva z ústavnej požiadavky vyjadrenej v

čl. 142 ods. 3 Ústavy SR a je zárukou spravodlivého konania. Po tom, ako súd vyhlási znenie výroku rozsudku, uvedie stručné odôvodnenie a poučí strany o odvolaní a o možnosti exekúcie. Zákonným následkom vyhlásenia rozsudku je viazanosť súdu vyhláseným výrokom. To znamená, že ho konajúci súd už nemôže sám zmeniť a znenie výroku rozsudku uvedené v zápisnici z pojednávania, na ktorom sa vyhlasuje rozsudok (§ 99 CSP), ako aj zaznamenané vo zvukovom zázname (§ 98 CSP), musí byť v zásade totožné so znením výroku v písomnom vyhotovení rozsudku. Viazanosť súdu vyhláseným výrokom rozsudku vyjadruje zásadu, že súd už nemôže rozhodnúť inak, než rozhodol, a že v písomnom vyhotovení rozsudku sa nesmie v žiadnom smere odchýliť od výroku, ktorý ústne predniesol pri vyhlásení rozsudku a ktorý uviedol v zápisnici o hlasovaní (R 14/2011).

19.2. Z vyššie naznačeného vyplýva, že viazanosť súdu vyhláseným rozsudkom predovšetkým znamená viazanosť výrokom, keďže obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Napriek tomu, že zákon ukladá súdu po vyhlásení rozsudku tento aj odôvodniť, z povahy veci vyplýva, že v zásade stručné ústne odôvodnenie nebude doslovne totožné s odôvodnením uvedeným v písomnom vyhotovení rozsudku. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) síce pripúšťa (napr. IV. ÚS 58/2018), že rozdielne právne posúdenie veci v ústnom a následne v písomnom odôvodnení súdneho rozhodnutia môže mať za následok porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia a teda, z pohľadu dovolacieho konania môže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, v danom prípade však takýto extrémny rozpor nenastal. V tejto súvislosti vec prejednávajúci senát odkazuje na dostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý zdôraznil, že v danej veci bola kľúčová pre zamietnutie žaloby skutočnosť, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi účinkami predbežného opatrenia a vznikom škody, čo vyplynulo aj z ústneho odôvodnenia prvoinštančného rozsudku. Súd prvej inštancie len nad rámec uvedeného v písomnom odôvodnení konštatoval aj absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy v časti týkajúcej sa prevodu diel, na základe čoho následne dospel aj k ďalšiemu dôvodu nepreukázania škody. Dovolací súd uzatvára, že takéto rozdielne ústne a písomné odôvodnenie rozsudku, ktoré nedosahuje vyššie uvedenú ústavnoprávnu intenzitu, je síce nežiaducim javom, avšak samo osebe nespôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP, najmä keď dovolateľovi v konečnom dôsledku nebolo upreté právo namietat' (rozšírené) dôvody písomného vyhotovenia rozsudku prostredníctvom odvolania.

20. Argumentácia žalobcu týkajúca sa neunesenia bremena tvrdenia žalovanou stranou a s tým súvisiacich nedostatkov v dokazovaní, resp. nesprávneho záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom, ktorý nie je v súlade so zistenými skutkovými zisteniami, po materiálnej stránke smeruje k spochybneniu procesu hodnotenia dôkazov v konaní a správnosti záverov, ku ktorým dospeli súdy. K záveru o tom, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, teda bremeno procesnej zodpovednosti totiž súd dospeje v rámci hodnotenia dôkazov, v súvislosti s čím je potrebné zdôrazniť, že dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Navyše treba podotknúť, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaná uniesla bremeno tvrdenia spočívajúce v spochybnení uplatneného žalobného nároku a že v danej veci ležalo dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý mal preukázať vznik škody a príčinnej súvislosti medzi ňou a účinkami predbežného opatrenia. Takýto názor odvolacieho súdu je bezpochyby správny, nakoľko vo všeobecnosti platí, že predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a následkom (vzniknutou škodou). Dôkazné bremeno zásadne zaťažuje vždy toho, kto niečo tvrdí (actori incumbit probatio), tak ako v danom prípade stíha najskôr žalobcu, kým sa mu nepodari ponúknutými dôkazmi preukázať tvrdený nárok. Ak sa mu ho podari preukázať, tak až potom stíha dôkazné bremeno žalovaného (MACUR, J.: Dokazování a procesní odpovědnost v občanském soudním řízení. Brno: Universita J. E. Purkyně, 1984, s. 60-61).

20.1. K tomu a ďalším námietkam dovolateľa ohľadom nesprávností v zistenom skutkovom stave dovolací súd ďalej uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože

(na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

20.2. Dovolací súd zároveň pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pre úplnosť treba poznamenať, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Námietky žalobcu vyjadrené v tomto duchu preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP za neopodstatnené.

21. Na uvedenom základe dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

22. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

24. Pre právnu otázku v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybni.

25. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli;

v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 98/2017, 3 Cdo 94/2018, 4 Cdo 95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

25.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“. Aj z ďalších rozhodnutí ústavného súdu (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho prípustnosti - „pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku, je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu právnej otázky“. V tomto kontexte ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť; preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.

26. Z obsahu dovolania žalobcu je zrejmé, že žalobca zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nepostupoval v súlade s vyššie definovanými požiadavkami pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď jasne nevymedzil konkrétnu právnu otázku, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačil kvalifikovaným spôsobom ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od záverov ktorej sa odvolací súd odklonil.

26.1. Dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal nesprávne právne posúdenie predpokladov pre vznik škody s poukazom predovšetkým na doktrínu ušlého zisku a jeho všeobecnú pojmovú charakteristiku, keď okrem iného zdôrazňoval, že charakter ušlého zisku môže mať i majetková ujma spočívajúca v nezväčšení majetkového stavu žalobcu ako poškodeného v súvislosti so zamýšľaným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Tiež uviedol, že právne závery odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena (v súvislosti s preukázaním existencie predpokladov pre vyvodenie zodpovednosti za škodu - poznámka dovolacieho súdu) nie sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami. V nadväznosti na to žalobca poukazoval na jednotlivé skutkové okolnosti prípadu o nariadení predbežného opatrenia a následného odstúpenia spoločnosti PERLOVKA s.r.o. od predmetných zmlúv, z čoho vyvodzoval záver o jeho preukázaní vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody. V čom konkrétne sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu však dovolateľ neuviedol a uvedené vymedzenie nebolo možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku, bez toho, aby bola znevýhodnená procesná protistrana (žalovaná). Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalobcu je preto sama osebe nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

26.2. Pre úplnosť považuje dovolací súd za žiaduce zdôrazniť, že otázka splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu (tak ako bola prezentovaná dovolateľom), teda to, či v konkrétnom prípade boli vznik škody a príčinná súvislosť preukázané alebo nepreukázané, nie je otázkou interpretácie práva (s možnými rôznymi prístupmi k nej), ale otázkou dostatku či naopak nedostatku skutkových

zistení pre jeden alebo druhý možný záver - a teda primárne vecou dokazovania (vyhodnotenia skutkových zistení potrebných pre formulovanie následného právneho záveru, či je zodpovednosť za škodu daná alebo nie). V takomto prípade sa potom dovolaciemu súdu javí, že námietky dovolateľa smerovali skôr k vyhodnoteniu dôkazov a jednotlivých skutkových okolností, čo sa samo osebe vymyká z rámca pojmu „právna otázka“.

26.3. Dovolací súd v súvislosti s prevažnou argumentáciou dovolateľa obiter dictum uvádza, že odvolací súd rozlišoval ušlý zisk ako samostatnú zložku tvoriacu obsah pojmu škoda, ktorý celkom zjavne posudzoval aj v tom kontexte, či v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k právne relevantnému nezväčšeniu majetkového stavu žalobcu ako poškodeného. Odvolací súd okrem iného totiž zdôraznil, že žalobca naďalej má možnosť nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami v jeho vlastníctve, t. j. získať predajom cenu, ktorú pôvodne mal dohodnúť so spoločnosťou PERLOVKA s.r.o. a dodal, že za daného skutkového stavu nemožno považovať uplatňovaný nárok vyčíslený ako rozdiel medzi nadobúdacou kúpnu cenou a cenou, za ktorú mal predmet kúpy podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve predať spoločnosti PERLOVKA s.r.o. za škodu, ktorá mu mala vzniknúť, a to ani vo forme ušlého zisku. Dovolací súd tiež poukazuje na to, že dovolateľ síce označil rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré považoval za ustálenú rozhodovaciu prax (sp. zn. 4 Cdo 319/2008 a 4 MCdo 23/2008) a citoval časť rozhodnutia sp. zn. 4 Cdo 319/2008 týkajúcej sa všeobecného vymedzenia pojmu „ušlý zisk“, avšak bez definovania väzby na konkrétnu právnu otázku v nich riešenú, pri posúdení ktorej malo dôjsť odvolacím súdom v danom prípade k tvrdenému odklonu. Okrem uvedených rozhodnutí označil dovolateľ aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 2857/2005, v súvislosti s čím je potrebné podotknúť, že vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP nemožno do rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP zaraďovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (R 71/2018).

27. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nebol žalobcom vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

28. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.